

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 6675/07

בג"ץ 9690/07

בפני :
כבוד הנשיאה ד' ביניש
כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט ח' מלצר

העותרים בבג"ץ 6675/07 : טלאל פאיז ראשד חושייה ואח'

העותר בבג"ץ 9690/07 : משה דויטש

נ ג ד

המשיבים בבג"ץ 6675/07 :
1. מפקד מחוז ש"י, משטרת ישראל
2. ראש המנהל האזרחי בגדה המערבית

המשיבים בבג"ץ 9690/07 :
1. מפקד מחוז ש"י, משטרת ישראל
2. ראש המנהל האזרחי באזור יהודה ושומרון
3. לשכת היועץ המשפטי המינהל האזרחי
4. מפקד כוחות ש"י, משטרת ישראל
5. טלאל פאיז ראש חושייה
6. מחמד ראשד חליל חושייה
7. ג'מאל מחמד איסמאעיל חושייה
8. אחמד מחמד איסמאעיל חושייה
9. אסמאעיל ראש חליל חושייה
10. אחמד מחמד מחמוד עווד
11. ג'מיל חליל חושייה
12. עיסא מחמד חסן חושייה
13. חליל מחמד אחמד חושייה
14. מחמד אחמד מוסא מחמד חמד עוואד
15. יוסף אחמד מוסא חמד עווד
16. יוסף עלי מחמד חמד עוואד
17. שומרי משפט רבנים למען זכויות האדם

עתירות למתן צו על תנאי וצו ביניים

תאריך הישיבה: כ"ד באלול התשס"ח (24.09.2008)

בשם העותרים בבג"ץ 6675/07
(המשיבים 17-5 בבג"ץ
עו"ד קמר מישרקי : 9690/07)

בשם העותר בבג"ץ 9690/07 : עו"ד אורי שטנדל

בשם המשיבים בבג"ץ
6675/07 ומשיבים 4-1
בבג"ץ 9690/07 : עו"ד דנה בריסקמן ; עו"ד ורד חלאוה

פסק-דין

הנשיאה ד' ביניש:

הסכסוך שהובא בפנינו התפתח על רקע החיכוך שבין חקלאים מקומיים באזור דרום הר חברון לבין מתיישבים ישראלים המונעים מהם את הכניסה לאדמותיהם. העתירה נסבה על כך שגורמי האכיפה באזור לא הצליחו לקיים את חובתם להגן על התושבים המקומיים עד להגשת העתירה, ומנגד עותר מתיישב ישראלי הטוען לזכויות במקרקעין. שתי העתירות נידונו בפנינו במאוחד; בבג"ץ 6675/07 עתרו חקלאים פלשתינים ורועי צאן (להלן: העותרים), המבקשים לעבד את חלקותיהם ולרעות את צאנם וסובלים, לטענתם, מהתנכלויות של מתיישבים ישראלים. לעותרים הצטרפה כעותרת עמותת שומרי משפט – רבנים למען זכויות אדם. עתירה נוספת הוגשה במועד מאוחר יותר בבג"ץ 9690/07. העותר, מתיישב ישראלי בשם דויטש (להלן: דויטש), טוען כי הינו בעל זכויות בחלק מהקרקע הנדונה, שהוא מבקש לעבד, אלא שלטענתו נמנעת ממנו הכניסה לאותה חלקה עקב הכרזת אלוף הפיקוד שנועדה להגן על החקלאים המקומיים.

1. ביום 1.8.2007 הוגשה העתירה בבג"ץ 6675/07. בעתירתם פרשו החקלאים יריעה רחבה ומפורטת של טענות בדבר התנכלויות כלפיהם. לפי הטענה, פלשו המתיישבים הישראלים לאדמתם של העותרים והשתלטו על שטח של כ-40 דונם מתוכה, שהיה מעובד עד אותה עת בידי העותרים. בתוך כך, מנעו אותם מתיישבים את גישת העותרים לאדמתם מאז פלשו אליה לפני שנתיים ימים, וזאת תוך שימוש מתמשך באיומים, באלימות ובנשק. העותרים טענו עוד כי תלונותיהם למשטרה לא טופלו וכי

כוחות הביטחון פעלו להרחקתם מהאדמות כדי למנוע חיכוכים בינם לבין המתיישבים הישראליים.

לפיכך, ביקשו העותרים מבית משפט זה להורות למשיבים לנקוט בכל האמצעים העומדים לרשותם על מנת לאפשר להם גישה לאדמותיהם, ולהנחות את כוחות הצבא והמשטרה המופקדים על אכיפת החוק בשטח נשוא העתירה לפעול להבטחת זכויותיהם. יחד עם עתירתם, הגישו העותרים גם בקשה למתן צו ביניים, לסילוק מידי של המתיישבים הישראלים מהקרקעות האמורות, ולמניעת גישתם לשם, בנימוק שהמשך שהייתם של המתיישבים הישראלים במקום מאפשר להם להשלים את השתלטותם על הקרקע.

2. בתגובתה לבקשה למתן צו ביניים, הודיעה המדינה כי ביום 9.8.2007 הוציא מפקד חטיבת יהודה, אל"מ יהודה פוקס, הכרזה בדבר סגירת שטח (איסור כניסה ושהייה) (אזור סוסיא), לפי הצו בדבר הוראות ביטחון (יהודה ושומרון) (מס' 378), התש"ל-1970. על פי הכרזה זו, הכניסה לשטח נשוא העתירה אסורה לכל אדם, עד לסיום בחינת זכויות הצדדים על ידי המשיבים. ביום 13.8.2007, הוצאה הכרזה מתוקנת, שהעניקה לדויטש רשות להיכנס אל חלק מהשטח נשוא העתירה ולשהות בו משך שעה אחת ביום לשם ביצוע פעולות הכרחיות לשמירה על נטיעות שהיו בשטח ביום מתן ההכרזה. בנסיבות אלה, ונוכח הקפאת המצב בשטח נשוא העתירה, נמנע בית משפט זה, בהחלטתו מיום 20.8.2007, מלהיעתר לבקשה למתן צו ביניים. ביום 11.9.2007, צורף דויטש כמשיב לעתירה.

3. סמוך לאחר מכן, ביום 24.9.2007, נערך הדיון הראשון בעתירה; במהלכו, הודיעה המדינה, כי המצב בשטח נשוא העתירה נמצא בבחינה על ידי הגורמים הרלוונטיים, וכי נדרשת שהות נוספת לבירור העניין ולגיבוש עמדת המדינה. בעקבות כך, נקבע, בהחלטה מאותו יום, כי המדינה תגיש הודעה מעדכנת לאחר בדיקה נוספת של זכויות הצדדים.

בהודעה נוספת שהגישה המדינה ביום 15.11.2007 נאמר כי לאחר בחינה מחודשת של טענות הצדדים, נמצא כי הראיות המנהליות בדבר זכויות הצדדים בשטח נשוא העתירה נוטות לטובת העותרים, וכי טענותיהם לזכויות בקרקע סבירות יותר. בהתאם לכך, הוחלט לאפשר את כניסת העותרים לקרקע, וביום 24.9.2007, הוציא האלוף גדי שמני, מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון, הכרזה בדבר סגירת שטח (איסור כניסה ושהייה) (אזור סוסיא) מס' 07/07/סז, לפי הצו בדבר הוראות ביטחון

(יהודה והשומרון) (מס' 378), התש"ל-1970 (להלן: הכרזת האלוף). הכרזת האלוף קובעת, כי השטח נשוא העתירה הוא שטח צבאי סגור, האסור בכניסה לכל אדם שאין לו היתר להיכנס אליו מאת מפקד צבאי באזור יהודה והשומרון או מי שהוסמך על ידו. כמו כן, מעניקה הכרזת האלוף היתר כללי למי שאינו ישראלי להיכנס אל השטחים המעובדים בשטח נשוא העתירה, כפי שאלה הוגדרו בהכרזה. באופן זה, הותרה כניסת העותרים אל האדמות אותן הם מעבדים בשטח נשוא העתירה. בנוסף, ניתן בהכרזת האלוף היתר לדויטש להיכנס לחלק מסוים מהשטח נשוא העתירה, לשם ביצוע פעולות הכרחיות להגנה על הנטיעות שננטע שם, בדומה להיתר שניתן לו במסגרת ההכרזה המתוקנת מיום 13.8.2007.

4. ביום 14.11.2007, בעוד עתירת החקלאים הפלשתינים תלויה ועומדת, הגיש דויטש את העתירה בבג"ץ 9690/07. בעתירתו, טען דויטש נגד הכרזת האלוף, וליתר דיוק נגד ההיתר הניתן בה למי שאינם ישראלים להיכנס לקרקע נשוא העתירה. בין היתר, טען דויטש שתביעות העותרים בעתירה בבג"ץ 6675/07 לבעלות בקרקע אינן מבוססות על פניהן, וכי יש להתיר כניסתו וכניסת עובדים מטעמו לשטח ללא הגבלה, על מנת לאפשר לו לעבד את הקרקע במקום, אותה הוא מעבד לטענתו מזה 12 שנים. מנגד, טענו העותרים בבג"ץ 6675/07 בתגובותיהם, כי הזכויות בקרקע שייכות להם, כי הכרזת האלוף אינה נאכפת בפועל על ידי כוחות הצבא והמשטרה, וכי זכויותיהם מקופחות.

5. ביום 6.6.2008 הגישה המדינה הודעת עדכון נוספת מטעמה, בה היא מפרטת כי בעקבות הגשת שתי העתירות מתבצע בירור עובדתי ומשפטי בשאלת הזכויות בקרקעות נשוא העתירות בפני ועדת העררים הצבאית, במסגרתו אמורות להתברר טענות הצדדים. אשר על כן, ביקשה המדינה לדחות כל דיון בעתירות עד לסיום עבודתה של ועדת העררים. העותרים בשתי העתירות הסכימו לבקשה. משחלו עיכובים במתן החלטתה של ועדת הערר, חשו העותרים כי המצב בשטח הורע וכי רגליהם נדחקו לזמן ממושך מאדמותיהם.

ביום 24.9.2008, בעקבות בקשות מטעם הצדדים לקיום דיון דחוף, נתקיים דיון מאוחד בעתירות, בו העלו הצדדים את טענותיהם בפנינו. בדיון זה, חזרו העותרים על הטענות, לפיהן, הכרזת האלוף מיום 24.9.2007 אינה נאכפת בפועל, וגישתם לשטח נשוא העתירה אינה מתאפשרת. עוד פרטו העותרים, כי מופעלת כלפיהם אלימות באופן שאינו מאפשר להם גישה לקרקע, כי המשטרה אינה מבצעת חקירות בעקבות תלונותיהם על אלימות זו, וכי כוחות הצבא אינם מסייעים להם להגיע אל אדמותיהם.

דויטש, מנגד, חזר על טענותיו לפיהן אין לעותרים זכות בקרקעות נשוא העתירה, ודרש לזרז את ההליך בפני ועדת העררים, על מנת לקבוע את זכויותיו הנטענות בקרקע. נוכח טענות הצדדים בפניו, ומתוך התרשמות כי נגלתה כאן אזלת יד של הרשויות, ביקשנו לקבל את תגובתו של אלוף פיקוד המרכז כשהיא נתמכת בתצהיר, בו יפורטו האמצעים הננקטים על ידי הצבא כדי להבטיח את גישת העותרים לשטח שעל פי ההכרזה אמור להיות נגיש עבורם. כמו כן, ביקשנו לקבל תצהיר מטעם המשטרה לגבי החקירות המתקיימות עקב תלונותיהם של העותרים, והטיפול שנעשה בהן. עוד, ביקשנו לקבל את לוח הזמנים לדיונים בפני ועדת העררים הצבאית, שהתעכבו במידה רבה.

6. בהתאם להחלטתנו האמורה, הוגשה, ביום 19.11.2008, הודעה משלימה מטעם המדינה, לה צורף תצהירו של אלוף פיקוד מרכז. בתצהיר פורטו הצעדים הננקטים על ידי הצבא על מנת לאפשר גישתם של העותרים לקרקע. כמו כן, פורט בהודעת המדינה לוח הזמנים שנקבע לדיון בוועדת העררים. בנוסף, ביום 30.11.2008, הוגש תצהירו של ראש לשכת חקירות במשטרת מרחב חברון, במסגרתו נמסרה רשימת החקירות שנפתחו עקב תלונותיהם של העותרים, ופירוט מצבן הנוכחי. ביום 1.12.2008, הוגשה תגובת העותרים לעדכון המדינה ולתצהירים שהוגשו מטעמה. על בסיס הודעות אלה של הצדדים ניתנת הכרעתנו בעתירות.

7. באשר לעתירתו של דויטש, הטוען נגד הכרזת האלוף, הרי שעמדת המדינה היא, כאמור, כי הראיות המנהליות שעל בסיסן נקבעו ההסדרים החלים כיום בשטח נשוא העתירה תומכות בטענותיהם של העותרים לזכויות בקרקע. נוכח העובדה שראיות אלה עודן נתונות כיום בבחינה בפני ועדת העררים, לא ראינו מקום להתערבותנו בעניין זה. לפיכך, נראה שעיקר טענותיו האופרטיביות של דויטש, לעת הזו, מופנה כלפי התעכבות ההליכים בפני ועדת העררים הצבאית. כאמור, לוח הזמנים לדיונים בפני ועדת העררים פורט בהודעת המדינה מיום 19.11.2008; משנקבע לוח זמנים לדיונים בפני הוועדה, גם בעניין זה לא מצאנו עילה להתערבותנו, ולא ראינו ליתן צו על תנאי.

8. בנוגע לעתירתם של החקלאים הפלשתינים, הצהירה המדינה, כפי שגם עולה מתצהירו של אלוף פיקוד מרכז, כי מקובל עליה כי על כוחות הצבא להבטיח את גישתם של העותרים לקרקע וכי עליהם להגן על העותרים מפני התנכלויות של המתיישבים הישראלים. בפתח תצהירו, מבהיר האלוף את חשיבותם של הצעדים שנקטו לשם מניעת גילויי אלימות בשטח נשוא העתירה, ומדגיש את מאמצי הצבא בהקשר זה. וזהו נוסח הדברים:

"ההכרזה בדבר שטח צבאי סגור מהווה נדבך חשוב במסגרת מכלול האמצעים אותם נוקטים הרשויות על מנת לשמור על הביטחון והסדר הציבורי באזור זה, ובכלל זה למנוע הסגות גבול בשטח המריבה. עם זאת, אין בה מטבע הדברים, כדי למנוע באופן מוחלט כל פעילות הפרת חוק, המיועדת למנוע כניסת העותרים לשטח המריבה.

הצבא עשה ועושה, ככל הניתן, על מנת למנוע הפרות חוק מעין אלה, והלכה למעשה שופרה באופן ניכר יכולת הגישה של העותרים לשטח המריבה (אליו, לטענתם, נמנעה גישתם לחלוטין במהלך השנתיים שקדמו להכרזה).

עוד פירט האלוף בתצהירו, כי בעקבות החלטת בית המשפט מיום 24.9.2008, נתקיים דיון בראשותו, בו נדון סכסוך הקרקעות נשוא העתירה, ובמסגרתו נתן האלוף את הנחיותיו המחייבות לכוחות בשטח, כלהלן:

א. לקיים תדריכים תקופתיים לכוחות הצבא השוהים באזור שטח המריבה בכל הנוגע לסכסוך הקרקעות נושא העתירות דנן וחובות המדינה להבטיח את גישת העותרים לשטח המריבה. חשוב לציין, כי בכל מקרה של החלפת הכוחות הפועלים בשטח, מבוצע תדריך מיוחד בעניין למפקדי הכוח הצבאי החדש בגזרה, הכולל גם סיור בשטח המריבה.

ב. לבצע סיורים יזומים בשטח המריבה, ככל שהדבר מתאפשר על רקע המצב הביטחוני בגזרה.

ג. לקיים תדריכים לכוחות השוהים בשטח בכל הנוגע לאופן הטיפול באירועי חיכוך. בהתאם לאמור, מודרכים הכוחות לנסות לאפשר את המשך שהייתם של העותרים בשטח המריבה, תוך התמודדות עם מפרי החוק וככל שהנסיבות הביטחוניות מאפשרות זאת.

ד. לבסס קשרי עבודה בין גורמי הצבא לשירות הביטחון הכללי לצורך הסדרת מעבר מידע מודיעיני, בכל הנוגע לכוונות לבצע פעילות עבריינית בשטח המיועדת למנוע מהעותרים גישה לשטח המריבה. זאת, במטרה למנוע הפרות חוק אלו מראש, ולהיערך אליהן בצורה אפקטיבית.

ה. למנות איש קשר קבוע במנהלת התיאום והקישור הגזרתית אליו יוכלו לפנות העותרים ובאת כוחם במקרה של אירוע חיכוך או בכל בקשה אחרת.

על פי התחייבות האלוף בתצהירו, במהלך סופי השבוע, בהם נפוצים יותר האירועים האלימים בשטח נשוא העתירה, נמצא בגזרה כוח צבאי ומשטרה ייעודי הערוך לטיפול באירועים מעין אלה, וההנחיות הנזכרות לעיל מיושמות על ידי הכוחות בשטח. דברי האלוף מעידים על הצעדים המשמעותיים שנעשו בצבא לשם שיפור מצבם של העותרים, וכן על הנכונות להמשיך ולהגיב באופן מיידי לכל הפרת חוק במקום, כאמור שם:

"הצבא מתייחס בכובד ראש לנושא ועורך פעילויות שונות במוקדי החיכוך הידועים, במטרה למנוע ולצמצם אירועים המפרים את הסדר הציבורי.

...

כוחות הצבא המליצו לא אחת בפני העותרים, כי רצוי מאוד שיעדכנו את הכוחות בזמן אמת בכל אירוע חריג המתרחש בשטח המריבה או בדבר כוונתם להיכנס לשטח המריבה. הדבר יסייע בהיערכות אל מול אירועים ובהתמודדות עימם."

9. הנה כי כן, אין חולק כי לחקלאים הפלשתינים זכות גישה לאדמות אותן הם מעבדים. רשויות הצבא והמשטרה מודעות לחובתן כלפי התושבים המקומיים, שהם תושבים "מוגנים" על פי עקרונות המשפט הבינלאומי המנהגי החלים באזור. החובה האמורה כוללת, בין היתר, גם הגנה מפני התנכלויות המכוונות נגד התושבים, כאשר אלה מעבדים את אדמתם. חובה זו נדונה בעבר בפסיקתו של בית משפט זה, והעקרונות המנחים שבבסיסה התוו בבג"ץ 9593/04 ראשד מוראר נ' מפקד כוחות צה"ל ביהודה ושומרון (טרם פורסם, 26.6.2006); וכך נקבע שם:

"ראשית, יש לפעול להבטחת ביטחונם של החקלאים הפלסטינים המגיעים לעבודה החקלאית וככל שהדבר נדרש, להגן עליהם בעת שמתבצעת העבודה החקלאית. את ההגנה על החקלאים הפלסטינים יש לפרוש תוך מינימום הפרעה לעבודה החקלאית. שנית, יש ליתן הנחיות ברורות וחד-משמעיות לכוחות הפועלים בשטח כיצד לנהוג כדי לא למנוע מהתושבים הזכאים לכך גישה לאדמותיהם, אלא בהתקיים בסיס לכך בדין. שלישית, יש להקצות כוחות על מנת להגן על קניינם של התושבים הפלסטינים. רביעית, יש לבחון את התלונות המועלות על ידי התושבים הפלסטינים לגופן ולמצות את החקירה בהקדם האפשרי. יש לפתוח לאלתר בחקירות כאשר מתקבל מידע בדבר מעשה התנכלות ואף ליזום סיורים

מטעם כוחות הצבא והביטחון שתכליתם לגלות מעשים כאלה" (שם, בפסקה 33 לפסק הדין).

10. נאמנים עלינו דבריו של האלוף בתצהירו, מהם עולה כי רשויות הצבא אינן מקלות ראש בחובותיהן החוקיות לשמירה על הסדר הציבורי ולהגנה על זכויותיהם של התושבים. על פי התחייבויותיו של האלוף, ננקטים, וינקטו גם בעתיד, הצעדים הנדרשים על פי הפסיקה, להבטחת ביטחונם של החקלאים, וזאת, מבלי למנוע מהם לעבד את אדמותיהם, ותוך הקצאת כוחות לביצוע המשימה ותדרוכם.

ואכן, גם בתגובתם של העותרים לתצהיר האלוף, מיום 1.12.2008, עדכנו העותרים כי אפשרויות גישתם לקרקע נשוא העתירה השתפרו, וזאת בעיקר הודות לשיפור בהתנהלותם של כוחות הצבא בשטח. יש לציין, כי העותרים העירו בתגובתם, כי נתאפשר להם לבדוק את המצב החדש בשטח משך זמן קצר בלבד, שכן עונת רעיית הצאן נסתיימה זה מכבר, ובימים אלה אין הגישה לשטח דרושה להם באותה מידה כבעבר, ועל כן לא יכלו לעמוד בדיוק על היקף השיפור ומשמעותו.

מובן, שאין לזלזל במצוקה בה נמצאים העותרים, שלמרות כל פעולות הצבא עדיין מוגבלים בגישתם אל הקרקע, וסובלים מהתנכלויות חוזרות ונשנות, כאשר ביטחונם, רכושם, ואפשרויות פרנסתם, נתונים לאיום מתמיד. עם זאת, נוכח התחייבויותיו המפורטות של האלוף, שיש לצפות שתיאכפנה בקפידה בעתיד, וכן נוכח הצהרתם של העותרים, לפיה, ככלל, מתאפשרת לאחר הגשת העתירה גישתם לקרקע נשוא העתירה, לא ראינו מקום ליתן צו על תנאי בעניין זה. כמו כן, לא ראינו להותיר את העתירה תלויה ועומדת בפנינו, בהיעדר סעד קונקרטי הנדרש בה לעת הזאת, ונוכח ההתחייבויות שפורטו לעיל.

11. כאמור, עתירתם של העותרים נוגעת גם להתנהלות המשטרה בעניינם, ולאופן הטיפול של המשטרה בתלונות המוגשות על ידם. בתצהירו של ראש לשכת חקירות במשטרת מרחב חברון, מיום 30.11.2008, נמסרה רשימת החקירות שנפתחו עקב תלונותיהם של העותרים, ופירוט מצבן הנוכחי. בתצהיר פורטו 9 תלונות שהוגשו על ידי העותרים, מתאריך 6.3.2008 ועד לתאריך 10.10.2008. מהתצהיר עולה, כי שתיים מהתלונות נמצאות עדיין בחקירת המשטרה; בשלוש מהתלונות הופסקה החקירה מחוסר ראיות או משום שלא נודעה זהותו של העבריין; שלושה תיקים הועברו אל התביעה המשטרתית להמשך טיפול, ותיק אחד הועבר אל התביעה המשטרתית ונסגר שם מחוסר ראיות. בתגובתם מיום 1.12.2008, מחו העותרים על כך שבתצהיר

המשטרה לא נאמר באיזה אופן פועלת המשטרה על מנת למנוע מראש גילויי אלימות כנגד העותרים וטענו כי אין להסתפק בחקירת המקרים בדיעבד.

12. מתוך בחינת תצהיר המשטרה, ניתן לקבוע כי הטיפול בתלונותיהם של העותרים אינו מניח את הדעת, וכי יש לפעול על מנת להמשיך ולשפרו. בנסיבות העניין, הובהרה לגורמי החקירה חובתם לפעול לבירור תלונותיהם של העותרים, ויש להניח כי בעתיד יושקעו מאמצים ראויים יותר ויוקדשו המשאבים הנדרשים, לצורך החקירות וההגנה על זכויות העותרים. נראה, כי הטיפול שמעניקים כוחות הצבא לעניינם של העותרים הוביל לשיפור בסוגיות נשוא העתירה, וניתן לצפות שבעקבות שיתוף הפעולה בין גורמי הביטחון השונים והתיאום המודיעיני, יחול שיפור משמעותי דומה גם בטיפול המשטרתי בסוגיה. בנסיבות המקרה, כמפורט לעיל, לא ראינו ליתן צו על תנאי גם בהקשר זה.

אשר על כן, לא ראינו מקום ליתן צווים בעתירות. טענות העותרים שמורות להם, אם יתברר כי המשיבים אינם עומדים במילוי החובות המוטלות עליהם כמתואר לעיל.

ה נ ש י א ה

השופטת א' חיות:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

השופט ח' מלצר:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק-דינה של כב' הנשיאה ד' ביניש.

ניתן היום, ט"ו בשבט התשס"ט (09.02.2009).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ה נ ש י א ה